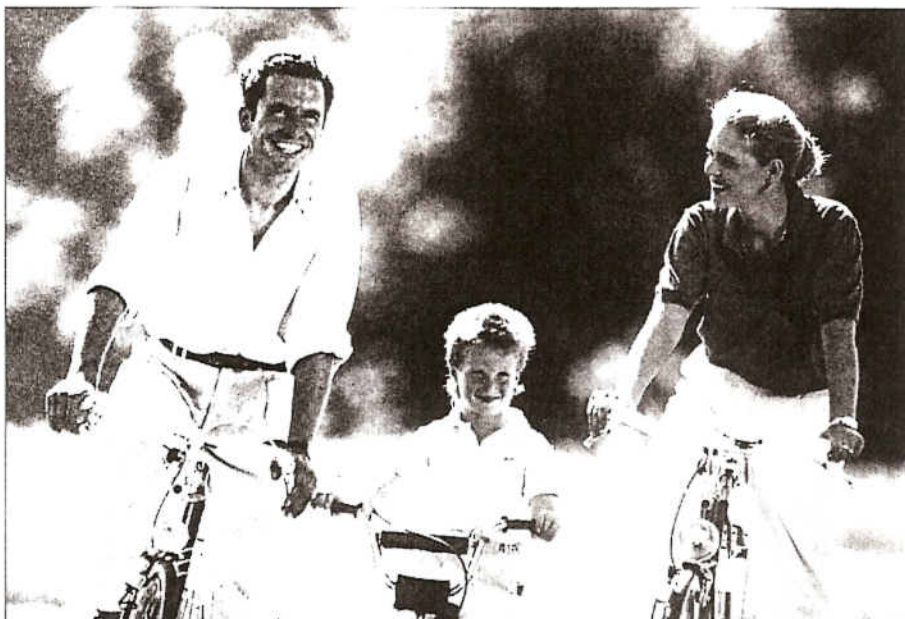

RELACIONS TÈCNIQUES

Jordi Dalmau i Ausàs

El món occidental viu una èria de consum que coneixem bé, més que res perquè, uns més i altres menys, tots hi estem implicats. En parlar d'això voldria fer notar que comprar i vendre han fet oblidar aquella expressió amb què els nostres pares i avis indicaven que un producte, després d'haver fet el seu servei, es podia tornar a fer servir: "Això encara ho aprofitarem per..." Ara no s'aprofita gairebé res. Fins i tot, quan un aparell s'espalla, no s'arregla perquè la solució més fàcil és canviar-lo i fora problemes. La tecnologia permet fer productes en quantitats industrials i així abaratir-ne els costos. Ens estalvia, a més a més, haver d'arreglar-los quan no funcionen. Per altre costat, també fa que les persones que es dedicaven a la reparació hagin de buscar altres activitats. El mercat ens ofereix un ventall molt ampli de productes d'un sol ús que resulta que solen ser els més valorats pels consumidors. Això, lluny de ser un avenç, no és res més que una estupidesa enorme disfressada amb l'etiqueta de la comoditat. El consum ens enganya doblement perquè tal producte, ni possiblement ens fa tanta falta ni la comoditat és sempre sinònim de desenvolupament racional. I l'engany no acaba aquí, perquè l'actitud de canviar el que ja no funciona no es limita als béns materials, sinó que s'instal·la al cor i entela els sentiments. Les relacions humanes acaben tecnificant-se i, és clar, segueixen el model dels productes de consum: quan no rutllen es canvien i, ja se sap, *morta la cuca, mort el verí*. Aquest és el mal social del nostre món, perquè què comporta l'orgull? Un canvi de companyies segons els beneficis que se'n deriven,

La felicitat i estabilitat del matrimoni comporta resoldre amb responsabilitat les crisis, no canviar quan les coses no funcionen.

L'actitud de canviar el que ja no funciona no es limita als béns materials, sinó que s'instal·la al cor i entela els sentiments. Les relacions humanes acaben tecnificant-se i, és clar, segueixen el model dels productes de consum: quan no rutllen es canvien.

un no esforçar-se a solventar les mancances humanes de les persones amb què ens fem, etc. En definitiva, que anem a la nostra i prou. A partir d'aquest plantejament s'entén la frivolitat de

moltes relacions laborals, amicals, socials i fins i tot afectives i familiars. L'engany de què parlava més amunt arriba a fer canviar de parella a la primera de canvi i pot provocar una ruptura irreparable entre pares i fills o entre germans. Què en pensem treure d'aquest canviar frenètic, d'aquest *amor tècnic*? Perquè una cosa o altra se'n deu voler treure, si no, a més d'egoistes seriem imbècils, que també pot ser. Suposo que l'afany de les *persones tecnològiques* (en el sentit figurat de l'expressió) és estalviar-se els mals de cap i les responsabilitats que es deriven, per exemple, del matrimoni. Dubto, amb tot, que l'actitud de canviar quan pinten bastos sigui sempre conscient i volguda, perquè del contrari ja em perdonaran.